

CARRIE TURANSKY

Tot aan de
wolken

ROMAN

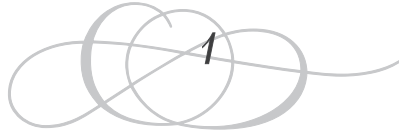
Carrie Turansky

Tot aan de wolken

Roman

Vertaald door Susanne Castermans-Nelleke

KOK

FEBRUARI 1909

De voeten van Isabella Grayson zonken weg in het rode pluchen tapijt van de hal aan de zuidkant van Broadlands en een zuchtje ontsnapte aan haar lippen. Wat een luxe! Haar ouders liepen voor haar uit met hun nieuwe rentmeester, meneer Fielding, en haar zus Sylvia liep naast haar.

Bella stak haar arm door die van Sylvia en boog zich naar haar toe. ‘Lieve help, heb jij ooit zoiets gezien?’

Sylvia’s blauwe ogen gingen van de grote schilderijen aan de muur naar de zes witte standbeelden die op gelijke afstand van elkaar in de hal stonden. ‘Het lijkt wel een paleis of een museum.’

‘Dat dacht ik ook.’ Bella en Sylvia glimlachten naar elkaar en liepen samen verder door de hal.

Bella had veel prachtige huizen in Londen bezocht nadat ze aan het hof was voorgesteld en diverse bals en diners had bijgewoond in de twee jaar daarna, maar ze had nog nooit zo’n weelderig huis gezien als Broadlands, het nieuwe landgoed van haar ouders.

Haar vader, Charles Grayson, had het vrijwel ongezien gekocht toen hij een paar weken geleden hoorde dat het te koop stond. Zijn notaris had bijna alles afgehandeld en nu kregen hij en zijn gezin voor het eerst een rondleiding door hun nieuwe buitenhuis.

Met een trotse houding en een kritische blik keek hij de hal rond. ‘Als dit geen indruk maakt op de Londense hotemetoten, dan weet ik het ook niet meer.’ Haar vader wendde zich tot de butler. ‘Persson, heeft Sir Richard alles wat hij wilde hebben al meegenomen?’

De butler grimaste. ‘Ja meneer. De laatste meubels van de familie zijn twee dagen geleden opgehaald.’

‘Mooi zo.’ Hij richtte zich tot Bella’s moeder. ‘En, Madelyn, wat vind je ervan?’

‘Het is prachtig, Charles, maar het duizelt me al als ik er alleen maar aan denk hoeveel werk het allemaal met zich meebrengt.’

‘Maak je geen zorgen. We nemen genoeg personeel aan om voor alles te zorgen.’

De onzekere blik van haar moeder gleed door de lange gang. ‘Ik kan niet bedenken wat we met al die ruimte moeten doen.’

‘We gaan mensen uitnodigen!’ zei Bella’s vader op luide toon. ‘Voor jachtpartijen, etentjes, partijen.’ Hij keek omhoog naar het beschilderde plafond. ‘We nodigen allemaal gerespecteerde mensen uit op Broadlands en leggen zo alle contacten die we nodig hebben.’

‘Maar Charles, we zijn juist uit de stad weggegaan, zodat je meer rust krijgt en meer op je gezondheid kunt letten.’

Bella’s vader snoof en wuifde de woorden van zijn vrouw weg.

Toen ze haar ouders zo zag, voelde Bella spanning in haar schouders. Haar vader was eigenaar van drie gerenommeerde Londense kranten, de *Daily Mail*, de *Evening Standard* en de *London Herald*, maar zijn weg naar de top binnen de krantenwereld en zijn verlangen naar rijkdom waren een aanslag geweest op zijn gezondheid en de band met zijn gezin.

Bella hoopte dat de verhuizing naar Broadlands ertoe zou leiden dat hij meer de balans zou weten te vinden tussen zijn werk en ontspanning. Maar haar vader had een ander doel voor ogen. Hij wilde de kloof overbruggen tussen het oude en het nieuwe geld, en de afstand verkleinen tussen hemzelf en degenen die hun positie, titel en gerespecteerde familienaam hadden geërfd.

Meneer Fielding duwde een grote dubbele deur open. ‘Dit is de salon.’ Met een glimlach strekte hij zijn arm uit. ‘Broadlands is een opmerkelijk voorbeeld van victoriaanse architectuur. Het huis is opgetrokken uit witte kalksteen die in de jaren zestig van de vorige eeuw op het landgoed zelf werd uitgehakt. Het huis is gestoffeerd en ingericht door de Gebroeders Lapworth uit Londen.’

Haar vader stapte met grote passen de salon binnen en leek wel een trotse koning die zijn nieuwe koninkrijk overzag. De butler

trok aan de ketting van de kroonluchter, waarna de gasvlammetjes opflakkerden.

Bella's adem stakte toen ze omhoogkeek naar het schitterende licht en het beschilderde plafond. Het was verbazingwekkend mooi en zou zeker indruk maken op de gasten die haar vader van plan was uit te nodigen. Ze liet haar blik zakken en keek de salon rond. De muren waren bedekt met zijde die was voorzien van een koraalpatroon en rond de vier grote ramen hingen zware goud- en koraalkleurige gordijnen. Rechts van haar was een haard die werd omlijst door een rijkelijk versierde witmarmeren schoorsteenmantel en erboven hing een vergulde spiegel.

Het meubilair dat de vorige eigenaars hadden achtergelaten, leek voor deze ruimte te zijn gemaakt: dik gestoffeerde stoelen en banken in eveneens goud- en koraalkleurige tinten, een vleugel en diverse tafels en vitrinekasten.

Sylvia keek de kamer rond. 'Als we de meubels aan de kant schuiven en de vloerkleden oprollen, zou deze ruimte groot genoeg zijn om er een bal te houden.'

Bella glimlachte. Het deed haar goed haar zus zo te zien. Sylvia was onlangs achttien geworden en zou dit voorjaar voor het eerst deelnemen aan het Londense uitgaansleven. Haar schoonheid, charme en zorgzame karakter zouden haar doen schitteren tussen de andere debutantes. Binnen een paar weken zou er vast een hele ris jongemannen om haar hand dingen. Maar hun ouders hadden een lijst met strenge voorwaarden en zouden alleen maar hun goedkeuring geven aan een jongeman uit een rijke, gerespecteerde familie die later een titel en een landgoed zou erven.

Bella dacht terug aan de afgelopen twee seizoenen en haar enthousiasme bekoelde meteen. Ze had een aantal ongelukkige kennismakingen en onaangename achtervolgingen moeten doorstaan van jongemannen die alleen maar met haar wilden trouwen om haar toekomstige erfenis. Het was pijnlijk en gênant geweest en dat wilde ze dit jaar niet nog eens meemaken.

Als ze ooit zou trouwen, zou dat uit liefde zijn met een man die meer om háár gaf dan om haar rijkdom.

Meneer Fielding liep naar de openslaande deuren. ‘Deze komen uit op het zuidelijke terras met aangrenzend de gazons, dat uitzicht biedt op de fonteintuin en de tuinen daarachter.’ Hij duwde de deuren open en stapte opzij om de familie te laten passeren.

Bella stapte naar buiten en ademde de koele, frisse lucht diep in. De februariochtend was helder en licht met slechts een klein briesje dat in haar neus kriebelde en de geur van bewerkte aarde en ceders met zich meedroeg.

De tuinen waren keurig onderhouden, maar nu hoofdzakelijk bruin, in afwachting van de lente. Ze sloeg haar armen over elkaar, in een poging de kou te weren, en was blij dat ze haar jas had aangehouden tijdens de rondleiding.

Vanachter de bomen klonk een laag geronk en ze draaide zich om om het veld aan de andere kant van de weg af te turen. Het aanhoudende geluid zwol aan, maar de bron ervan zag ze niet.

‘Wat is dat voor kabaal?’ vroeg haar vader fronsend.

Meneer Fielding schermde met zijn hand zijn ogen af en keek naar de overkant van de weg. ‘Het spijt me, meneer. Ik heb geen idee.’

Die woorden waren zijn mond nog niet uit, toen een vliegtuig vlak boven de bomen verscheen en over het veld hun kant op vloog.

Bella’s mond viel open en ze bracht haar handen naar haar hart. ‘Het is een vliegmachine!’

Sylvia hapte naar adem en greep Bella’s arm.

‘Nee maar, je hebt gelijk!’ Haar vader keek vluchtig over zijn schouder naar zijn gezin en zijn grijns werd breder. ‘Kijk nou toch! Net zo een als we in Frankrijk hebben gezien!’

Bella’s moeder ging vlug naast haar man staan. ‘Maar hij ziet er anders uit dan de vliegmachine van meneer Wright.’

Vorig jaar augustus was de familie op vakantie geweest in de buurt van Le Mans, toen ze hoorden dat Wilbur Wright zijn Wright Flyer wilde gaan demonstreren op een circuit even buiten de stad. Samen met journalisten, liefhebbers van vliegmachines, plaatselijke notabelen en stadsbewoners gingen ze kijken hoe deze Amerikaanse vliegenier zijn vliegtuig voor de eerste keer in Europa zou laten

vliegen. Na een paar uur te hebben gewacht, zagen ze hem eindelijk heel gemakkelijk opstijgen. Hij vloog een aantal rondjes boven het terrein, voordat hij met zijn nauwkeurige en bedreven landing alle andere vliegeniers in Europa wist te overtreffen. De menigte was uitzinnig geworden en het veld op gerend om hem te feliciteren en zijn verbazingwekkende vliegmachine van dichtbij te bekijken. Het was een spannende herinnering die ze nooit zou vergeten.

‘Wie is die vliegenier?’ Haar vader wees over het veld. ‘En waarom vliegt hij hier?’

De vleugel van het vliegtuig ging omlaag en de piloot cirkelde terug richting de bomen.

‘Ik weet het niet, meneer, maar ik zal dat zeker uitzoeken. Zonder uw toestemming mag hij niet over Broadlands vliegen.’

Bella stond op het punt daartegenin te gaan en meneer Fielding te vertellen dat haar vader een fervent voorstander van de luchtvaart was, toen de motor van het vliegtuig begon te sputteren en afsloeg. De vliegmachine helde nu over naar links en de neus wees naar beneden. Bella schrok en hield een hand voor haar mond.

Het vliegtuig kwam met een verontrustende snelheid naar beneden en landde vervolgens hard, waardoor bruin gras en bladeren de lucht in vlogen toen het over het veld hobbelde. De linker vleugel-punt sleepte over de grond.

Voordat het toestel tot stilstand kwam, haastte haar vader zich al via de trap van het terras naar beneden en rende naar de weg.

‘Charles, wees voorzichtig!’ riep haar moeder.

Bella trok zich los van Sylvia en ging hem achterna.

‘Bella, kom terug!’ De woorden van haar moeder bereikten haar oren wel, maar toch rende ze door. Wat als die piloot gewond was? Ze kon toch niet van een afstandje toekijken als hij hulp nodig had?

De grijsjarige rentmeester holde Bella voorbij en was al snel ter hoogte van haar vader. Ze trok haar rok omhoog en haastte zich achter de mannen aan de weg over en het veld op.

Het vliegtuig stond met de achterkant naar hen toe en terwijl ze dichterbij kwamen, rukte de piloot zijn pet af en sloeg die tegen zijn been.

‘Alles goed?’ riep haar vader op weg naar de voorkant van het vliegtuig. Bella en meneer Fielding volgden hem op de voet.

De piloot keek op en wierp een stuurse blik op haar vader. ‘Met mij wel, maar met het vliegtuig niet.’

Bella zuchtte ietwat onzeker, dankbaar voor het feit dat hij onge-deerd was.

Binnensmonds mopperend klom hij uit het vliegtuig en hij liep met grote passen naar de vleugel. Zonder aandacht aan hen te besteden hurkte hij om de kapotte vleugelpunt te bekijken die nu in de grond stak.

‘Wat een ramp.’ Hij trok zijn vliegbril omlaag tot die rond zijn nek hing.

Een schok van verrassing trok door Bella heen. Hij was niet van middelbare leeftijd, zoals Wilbur Wright. Nee, hij zag eruit alsof hij begin twintig was, niet veel ouder dan zichzelf. Ze bekeek zijn gezicht aandachtig en zag zijn amberkleurige ogen en krachtige kaaklijn. Ze kreeg de indruk dat ze hem al eens eerder had gezien, maar ze kon zich niet herinneren waar.

De piloot haalde zijn hand door zijn donkerblonde, golvende haar, veegde daarna de aarde weg van de vleugelpunt en rukte aan een van de dragende kabels. Hoofdschuddend kwam hij overeind en hij liep enigszins strompelend naar de romp van het vliegtuig.

Bella schrok en stak haar hand uit. ‘U trekt met uw been... Weet u zeker dat u niet gewond bent?’

Hij keek vluchtig haar kant op en een onduidelijke emotie flakkerde op in zijn ogen. ‘Dat komt door een oude wond. Ik heb niks.’ Zijn knorrige reactie maakte duidelijk dat hij gefrustreerd was.

Over het veld klonk het geluid van naderende paardenhoeven en Bella keek op. Een grote boerenkar, getrokken door een tweespan, kwam op hen af gereden.

‘Wie is dat?’ Haar vader keek naar meneer Fielding en knikte vervolgens naar de kar.

‘Het spijt me, meneer. Ik heb hem nooit eerder gezien.’

Haar vader keek de rentmeester doordringend aan. ‘Er lijkt hier op Broadlands een hoop gaande te zijn waar u niets van weet.’

Fieldings gezicht werd rood. Hij liep op de piloot af en schraapte zijn keel. ‘Wie heeft u toestemming gegeven om experimenten met uw vliegmachine op Broadlands uit te voeren?’

De piloot wendde zijn blik naar Fielding. ‘Bezit u soms de lucht boven dit veld?’

‘Nee, meneer Grayson is de eigenaar van Broadlands en dit is zijn privéterrein.’

De piloot snoof. ‘Nou, de lucht daarboven is niet van hem en ik was absoluut niet van plan om op zijn terrein te landen.’

‘Of u dat nu wel of niet van plan was, uw vliegmachine is nu wel neergestort op zijn eigendom. Het is veel te gevaarlijk om experimenten zo dicht bij het huis van meneer Grayson uit te voeren.’

‘Zelfs nadat de motor uitgevallen was, had ik het vliegtuig nog onder controle. Ik zou nooit op zijn huis zijn neergestort. Dat ligt toch voor de hand?’

Bella kon een glimlach nauwelijks bedwingen. De vliegenier was niet alleen knap, maar ook nog gevat en stond zijn mannetje tegenover de rentmeester.

Fielding kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘U hoeft niet zo brutaal te zijn, jongeman.’

De ogen van de piloot schitterden. ‘Ik ben niet brutaal. Ik geef alleen de feiten.’

Fielding leek op het punt te staan om daartegenin te gaan, maar haar vader hief zijn hand op.

‘Ik handel dit wel af, meneer Fielding.’ Bella’s vader deed een stap naar voren. ‘Mijn naam is Charles Grayson, de nieuwe eigenaar van Broadlands.’

De piloot keek heel even naar Bella en vervolgens naar haar vader. ‘James Drake, eigenaar van deze Steed IV.’ Hij knikte naar zijn vliegmachine.

Een stukje verderop kwam de kar tot stilstand. Een oudere man in een lange, verkreukelde overjas met een rode das om klom eraf. Een windvlaag blies zijn lange, witte haar uit zijn hoekige gezicht. Twee jongens van een jaar of twaalf in eenvoudige kleren sprongen achter hem aan van de kar af.

‘James, ben je gewond?’ De oudere man liep om het vliegtuig heen naar hen toe.

James leek zich iets te ontspannen. ‘Nee, maar de vleugel is beschadigd en ik ben bang dat de wielsteunen verbogen zijn.’

‘Maar met jou is alles goed?’

‘Ja hoor, met mij wel.’

De oudere man liep op meneer Grayson af. ‘Goedemorgen, meneer. Ik ben professor Thaddeus Pierpont Steed, en u bent...’

‘Meneer Charles Grayson van Broadlands.’ Haar vader wierp even een blik op het huis.

‘Aha.’ De professor glimlachte. ‘En u hebt al kennisgemaakt met mijn protegé, meneer James Drake?’

‘Wij hebben kennisgemaakt, ja.’

‘Mooi zo. Aangenaam met u kennis te maken.’ Hij glimlachte naar Bella. ‘En deze jongedame?’

‘Mijn dochter, Isabella.’

Ze glimlachte naar de professor.

Hij knikte naar haar en verplaatste toen zijn blik naar meneer Fielding. ‘En u bent...’

‘Mijn naam is Fielding. Ik ben de rentmeester van meneer Grayson en ik zei zojuist tegen die jongeman dat Broadlands een privélandgoed is. Niemand mag zo dicht bij het huis vliegen.’

De professor stak zijn wijsvinger omhoog. ‘Ja, dat is een goed punt.’ Hij keek naar de vliegmachine. ‘En zoals u kunt zien, had meneer Drake zich al afgewend van het huis en was hij op weg naar de boerderij van mevrouw Shelby. Daar hebben we onze werkplaats en voeren we onze experimenten uit.’

Meneer Fielding hield zijn hoofd schuin. ‘Mevrouw Martha Shelby?’

‘Ja, meneer. Zij is een zeer goede vriendin die ons haar boerderij als uitvalsbasis laat gebruiken. Haar grote, open velden zijn ideaal om op te stijgen en te landen.’

Meneer Fielding boog zich naar haar vader toe en zei zachtjes: ‘Mevrouw Shelby is een van uw pachters, meneer. Ze is weduwe en leidt met hulp van haar zoon Green Meadow Farm.’

Haar vader knikte. ‘Ik snap het.’

Opwinding stroomde door Bella heen. Ze deden hun experimenten hier, op Broadlands. Misschien zou ze meneer Drake binnenkort weer zien vliegen.

De professor keek haar vader even aandachtig aan en daarna lichten zijn donkere ogen op. ‘Bent u soms dé Charles Grayson, de eigenaar van de *Daily Mail*?’

Haar vader rechtte zijn rug en maakte zich breed. ‘Dat klopt. Ik ben eigenaar van de *London Herald*, de *Evening Standard* en de *Daily Mail*.’

De professor pakte de hand van haar vader en schudde die hartelijk op en neer. ‘Nou, meneer, dan zijn we zeker blij dat we u hebben ontmoet.’

Haar vader glimlachte en leek verheugd dat de professor zijn naam kende. ‘Ik ben zeer geïnteresseerd in de luchtvaart. Ik zeg zo vaak dat dit de volgende belangrijke uitdaging is die het waard is om door de overheid en particulieren gesteund te worden.’

‘Daar zijn wij het helemaal mee eens, nietwaar James?’ De professor glimlachte naar James en trok zijn witte wenkbrauwen op, alsof hij een boodschap probeerde over te brengen aan de jonge piloot. James knikte kort en keek de man vervolgens vragend aan.

Haar vader hield zijn hoofd schuin. ‘Ik neem aan dat u hebt vernomen dat de *Daily Mail* een prijs heeft uitgelooft voor de eerste piloot die over het Kanaal weet te vliegen?’

‘Jazeker en ik denk dat wij ons ontwerp bijna geperfectioneerd hebben, waarna we een datum kunnen prikken voor onze eerste poging.’ De professor legde zijn hand stevig op de schouder van de jonge piloot. ‘Ik heb er alle vertrouwen in dat James die prijs gaat winnen.’

James ging rechtop staan en een glimlach trok aan zijn mondhoeken, wat hem nog aantrekkelijker maakte.

‘Dat is geweldig!’ Bella keek naar haar vader. ‘Zou het niet fantastisch zijn als een Engelsman als eerste die oversteek maakt en de Fransen verslaat?’

‘Zeker wel. Ik kan niet wachten om al die zuurpruimen de mond te snoeren die maar volhouden dat het onmogelijk is en de spot met ons drijven, omdat wij die prijs hebben uitgelooft.’

Bella hield haar lach in en dacht weer aan de woede van haar vader toen een concurrerende krant een artikel plaatste waarin stond dat het net zo veel zin had om duizend pond uit te loven aan de eerste die naar de maan kon vliegen.

‘Een geslaagde vlucht over het Kanaal zou die overheidsfunctionarissen wakker schudden,’ ging haar vader door, ‘zodat ze eindelijk eens toezeggingen doen om de luchtvaart te steunen.’

Professor Steed knikte. ‘De regering overtuigen van de waarde van de luchtvaart is een zeer goed doel; het is de beste manier om de defensie van Groot-Britannië in de toekomst te waarborgen.’

‘Daar ben ik het helemaal mee eens.’ Haar vaders ogen schitterden, terwijl zijn blik over het vliegtuig ging. ‘Hoe snel kunt u uw machine repareren en verder gaan met uw testvluchten?’

‘Het hoeft niet zo lang te duren om die vleugel te herstellen en de wielsteunen weer recht te krijgen.’ De professor keek nog een keer naar het vliegtuig. ‘Met een beetje geluk kan James over een dag of twee, drie weer de lucht in.’

‘Tenzij we problemen houden met die motor.’ James keek verontrust naar de propeller en de motor daarachter.

‘Ja, we kunnen geen oversteek riskeren totdat we ook die puzzel hebben opgelost.’ De professor fronste zijn wenkbrauwen en stak zijn handen in de zakken van zijn jas.

Bella’s blik ging van professor Steed naar James. Hij zou toch zeker geen poging ondernemen totdat ze zeker wisten dat die motor goed werkte? ‘Vliegen met een onbetrouwbare motor klinkt wel heel erg gevaarlijk.’

James bekeek haar aandachtig en zijn amberkleurige ogen leken te zoeken naar de emotie achter haar woorden. Ze begon te blozen van zijn intense blik en keek weg.

Haar vader ging dichterbij de professor staan. ‘Bij de *Daily Mail* werken een paar zeer ervaren mannen die veel van werktuigbouwkunde weten. Zij houden onze persen continu draaiend. Misschien

kan een van hen een keer vanuit Londen overkomen om naar die motor te kijken. Mogelijk kan hij u helpen.'

James en de professor wisselden snel een blik, maar het was onmogelijk om te zeggen wat ze van dat idee vonden.

'Dat is heel aardig aangeboden,' zei de professor, 'maar we willen uw medewerkers niet tot last zijn.'

'Ik weet zeker dat een van hen geen bezwaar zal hebben tegen een dagje op het platteland en de kans om een vliegtuig eens van dichtbij te bekijken.' Haar vader keek van James naar de professor. 'En, heren, wat vindt u daarvan?'

De twee wisselden weer een blik en James knikte.

De glimlach van professor Steed keerde terug. 'Goed dan. Wij zouden een gedachtewisseling met een van uw mensen uit Londen zeer op prijs stellen. Hij kan naar onze werkplaats komen en het vliegtuig daar bekijken.'

'Mooi zo.' Haar vader knikte en wierp weer een blik op het vliegtuig. 'Ik zou zelf ook graag meer willen weten over uw werk. Als u dat goedvindt, kom ik graag met hem mee.'

Bella's hart maakte een sprongetje. Wat spannend! Als haar vader naar hun werkplaats ging, kon zij misschien ook wel mee.

'Natuurlijk.' De lach van de professor werd breder. 'We zullen u met genoeg van onze werkplaats laten zien en de wijzigingen die we hebben aangebracht in het ontwerp van ons vliegtuig, met u door nemen.'

'Geweldig! Ik zal vandaag nog een boodschap sturen naar ons kantoor in Londen.'

De professor stak zijn hand uit. 'Dank u, meneer Grayson, voor uw genereuze aanbod.'

Haar vader schudde zijn hand. 'Ik wil niets liever dan dat een Britse piloot als eerste het Kanaal oversteekt en die prijs in de wacht sleept.'

'Dat zou prachtig zijn.' De professor straalde. 'Dus u laat ons weten wanneer wij u en uw medewerker uit Londen kunnen verwachten?'

'Ik ga dat zo snel mogelijk regelen en laat het u weten.'

‘Heel fijn. Ons maakt het niet uit wanneer,’ voegde de professor daaraan toe.

Haar vader stak zijn hand uit naar James. De jonge piloot schudde hem de hand, maar hij bleef zichtbaar op zijn hoede. De professor keek even naar de kar en wenkte zijn twee jonge helpers om dichterbij te komen.

Bella wierp een snelle blik op James en keek vervolgens naar haar vader. Als ze nu niets zei, liep ze haar kans mis. ‘Ik zou die werkplaats ook graag zien.’

James trok zijn wenkbrauwen op. ‘Echt waar?’

‘Ja, ik vind vliegtuigen interessant.’

‘Nonsens, Bella!’ Haar vader wuifde haar opmerking weg. ‘Zo’n werkplaats is niets voor een jongedame. En als dat wel zo was, dan zou je jezelf nog niet mogen uitnodigen.’

Bella’s gezicht begon te gloeien. Ze wilde ertegenin gaan, maar haar vader tegenspreken in het bijzijn van deze mannen die ze nauwelijks kende, zou alleen maar tot meer problemen leiden.

‘De jongedame zou van harte welkom zijn.’ De professor keek haar oprecht vriendelijk aan. ‘Mevrouw Martha Shelby bezoekt onze werkplaats ook geregeld.’

Haar vader fronste en keek Bella even aan. ‘Daar hebben we het later nog wel over. We moeten nu maar weer eens teruggaan naar huis.’ Hij richtte zich tot James en de professor. ‘Dank u wel, heren. Ik hoop u snel weer te zien. Goedendag.’ Hij knikte naar meneer Fielding en de twee mannen maakten rechtsomkeert.

Bella volgde haar vader, maar na een paar stappen ging ze langzamer lopen en keek over haar schouder. De twee jongens tilden de gebroken vleugel van de grond, terwijl James en de professor het vliegtuig naar de kar duwden.

Met een flauwe glimlach om zijn lippen keek James haar kant op en knikte een keer.

Haar hart maakte een sprongetje en ze glimlachte terug.

‘Bella, schiet op,’ riep haar vader.

Weer kruiste Bella’s blik die van James, maar toen draaide ze zich om en liep verder. Misschien paste het niet zo bij een dame en haar

vader vond het misschien niet goed, maar er móést toch een manier zijn om die werkplaats bij Green Meadow Farm te bezoeken en James Drake en zijn vliegtuig nog een keer te zien.

James duwde de zware houten deur open en liep de werkplaats binnen. Hij rukte zijn pet af en trok zijn handschoenen uit en gooide die op de werkbank. Daarna schudde hij zijn jas van zich af.

Hoe kon hij er geen erg in hebben gehad dat Charles Grayson de eigenaar was van de *Daily Mail*, dé man die de prijs beschikbaar had gesteld voor de eerste piloot die over het Kanaal zou vliegen? En het was me nogal een prijs: duizend pond! Maar het was niet alleen het prijzengeld dat ertoe deed, het aanzien dat gepaard zou gaan met zo'n winst kon hun een contract met de regering opleveren om vliegtuigen te bouwen voor het Britse leger. Maar hij zou die prijs, of de sympathie van Charles Grayson, nooit in de wacht slepen door hun vliegtuig vlak bij Graysons huis te laten neerstorten of ruzie te maken met zijn rentmeester.

‘Wel verdraaid!’ Wanneer zou hij eens leren zichzelf te beheersen en rustig te blijven?

Professor Steed volgde hem de werkplaats in, trok zijn overjas uit en hing die over een haak aan de muur. ‘Het heeft geen enkele zin om te blijven foeteren.’

‘Ik kan maar niet geloven dat ik Charles Grayson niet herkende en ook niet in verband bracht met de *Daily Mail*. Hij vindt me vast een dwaas en daarmee zou hij er niet ver naast zitten.’

‘James, je weet dat dat niet waar is. Je moet niet steeds zo kritisch zijn op jezelf als je een fout maakt.’

‘Maar wat moet ik dan als ik van de ene ramp in de andere beland?’ James deed het deurtje van de houtkachel open en gooide er een paar houtblokken in. De hitte van de vlammen verwarmde zijn koude, stijve vingers en zijn frustratie nam iets af. ‘Waarom krijgen we onze ontwerproblemen maar niet opgelost en kunnen we ons vliegtuig niet in de lucht houden?’

‘Deze keer lag het niet aan ons ontwerp. Nu was het een defecte motor.’

Met een minzaam knikje gaf James dat toe. ‘We moeten erachter zien te komen waarom die motor haperde en hoe we dat de volgende keer kunnen voorkomen.’ Hij deed het deurtje van de houtkachel weer dicht en probeerde zijn sombere bui van zich af te schudden.

De professor legde een hand op James’ schouder. ‘We moeten ons niet laten ontmoedigen. Denk eraan hoever we in een paar maanden tijd al zijn gekomen.’

Hij probeerde zich te focussen op de positieve resultaten die ze hadden bereikt, maar er waren nog steeds zo veel obstakels te nemen voordat ze een poging konden doen om het Kanaal over te steken.

‘Het opstijgen ging vandaag vlekkeloos en je was bijna vijftien minuten in de lucht.’

Dat was waar, maar hij dacht minder aan zijn laatste vlucht dan aan die gênante ontmoeting met Charles Grayson en zijn dochter Isabella.

Het beeld van haar verving dat van de werkplaats. Hij had haar al eens eerder gezien, dat wist hij zeker. Wie kon zo’n vrouw, met haar doordringende blauwe ogen en aantrekkelijke glimlach, vergeten? De grote strohoed die ze vandaag had gedragen, had een schaduw over haar gezicht geworpen, maar had haar roomkleurige huid niet aan het oog kunnen onttrekken, of verbergen hoe mooi haar druppelvormige, paarlen oorbellen afstaken bij haar honingblonde haar.

Ze was mooi, maar absoluut te hooggegrepen voor iemand als hij: de onwettige zoon van een jonge vrouw die op een verdachte en tragische wijze om het leven was gekomen. Hij klemde zijn kaken op elkaar en probeerde die gedachte van zich af te zetten. Hij kende dan wel niet het hele verhaal over de dood van zijn moeder of de identiteit van zijn vader, maar dat betekende niet dat hij niet kon slagen in het leven en zijn beschamende verleden achter zich laten.

Professor Steed hield zijn handen bij de houtkachel. ‘Denk eraan, James, dat elke grote wetenschapper en uitvinder veel pogingen moet ondernemen voordat hij uiteindelijk slaagt. Geen enkele poging moet worden gezien als een mislukking, maar als een mogelijkheid om iets nieuws te leren. We moeten stug doorgaan om de nodige antwoorden te vinden.’

James knikte, maar hij had moeite om het stemmetje vanbinnen dat hem vertelde dat hij niets waard was en nooit iets belangrijks zou bereiken, het zwijgen op te leggen. ‘Ik heb in ieder geval geen goede indruk gemaakt op meneer Grayson.’

De professor pakte een beker van de plank. ‘Daar zou ik me geen zorgen om maken. Het gesprek eindigde goed.’ In de donkerbruine ogen van de professor blonk vertrouwen, terwijl hij zijn beker vulde met heet water uit de dampende ketel. ‘Ik weet zeker dat hij onder de indruk zal zijn als hij onze vliegtuigen ziet en we hem uitleggen wat we hebben geleerd en hoe we ze hebben aangepast.’

James zuchtte. De professor had waarschijnlijk gelijk. De ontmoeting was positief geëindigd. ‘Denk je dat zijn medewerker uit Londen ons kan helpen om die motor aan de praat te houden?’

‘Ik hoop het wel, maar het belangrijkste is dat we de relatie met meneer Grayson verstevigen. Hij is een man met veel invloed.’

James knikte en keek vervolgens de omgebouwde melkstal rond. Wat zou een rijke, machtige man als Charles Grayson van hun eenvoudige werkplaats vinden?

Het grootste deel van de lange schuur stond vol keurige stapels vliegtuigonderdelen en gereedschap. De werkbank was aan de rechterkant aan de muur bevestigd. Twee bedden, een ronde tafel met vier stoelen en een klein keukentje vulden de ruimte links achterin. De muur achter de keuken was voorzien van planken met etenswaren in blik, borden, potten en pannen, hoewel Martha Shelby bij haar thuis de meeste maaltijden voor hen klaarmaakte.

De professor had nog een huis in Londen, waar James was opgegroeid, maar ze woonden al in deze werkplaats sinds ze vorig jaar september uit Frankrijk waren teruggekeerd. Het zien van Wilbur Wright die zijn Wright Flyer demonstreerde, had hen aangemoedigd

om door te gaan met hun experimenten en serieuze testvluchten te ondernemen. De aankondiging van de prijs voor het oversteken van het Kanaal, twee maanden later, had hen aangespoord en ze hadden besloten op Green Meadow te blijven om in de wintermaanden door te werken. Wilbur Wright had dan misschien wel afgezien van een poging om het Kanaal over te steken, maar ze hadden gehoord dat er andere piloten waren die voor de prijs wilden gaan. Als James die wilde verslaan, moesten ze stug doorwerken.

James richtte zijn blik op het gedeeltelijk in elkaar gezette tweede vliegtuig en voelde zijn vastberadenheid toenemen. De tijd was aangebroken dat de mens zou loskomen van de aarde en ongehinderd kon gaan vliegen. Hij was vastbesloten om een dappere vliegenier te worden die gemotoriseerd vliegen veilig en toegankelijk zou maken voor iedereen die het wilde leren.

Hij zou nooit de opwindning van zijn eerste vlucht vergeten. Met de koele lucht die langs zijn gezicht streek en de trillingen van de motor die door hem heen gingen, had hij zich levenslustiger gevoeld dan ooit tevoren.

De schuurdeur schoof open en Martha Shelby stapte de werkplaats binnen met een groot blad waarop twee borden stonden, afgedekt met stoffen servetten. ‘Hoe ging de vlucht?’ Een warme glimlach plooidde haar rozige wangen, terwijl haar ogen van James naar de professor gingen. Ze droeg een rood gestreepte schort over haar eenvoudige blauwe jurk en haar zilverkleurige haar was achter op haar hoofd bij elkaar gebonden en bedekt met een blauwe hoofddoek.

‘Geweldig!’ De professor keek haar aan. ‘Hoewel ik bang ben dat James wel wat hard neerkwam toen de motor afsloeg.’

‘Nee, hè! Sloeg die motor nu weer af?’ Ze bekeek James. ‘Is alles goed met je?’

‘Ja, hoor.’

‘Waar ben je geland?’

‘In het veld aan de andere kant van de weg, tegenover het grote huis.’

Haar wenkbrauwen gingen omhoog toen ze het blad op tafel zette. ‘Dat baarde zeker wel wat opzien?’

James knikte berustend. ‘Dat kun je wel zeggen.’

‘Maak je geen zorgen.’ Professor Steed liep naar haar toe. ‘We hebben meneer Grayson ontmoet, de nieuwe eigenaar van Broadlands, zijn dochter en de rentmeester.’

Ze grijnsde. ‘Meneer Fielding?’

De professor knikte. ‘Ja, die. Hij was niet echt aardig, maar meneer Grayson en zijn dochter lijken liefhebbers te zijn van het vliegen.’

‘Is met het vliegtuig alles goed?’

‘Er zijn wat kleine beschadigingen.’

Ze keek naar de professor en haar ogen lichtten op. ‘Ik weet zeker dat je die wel weer kunt repareren.’

De professor keek haar even aan en schraapte toen zijn keel. ‘Ja... daar gaan we zo naar kijken, maar ik ruik hier iets heerlijks en daar is het eerst tijd voor.’

Martha keek omlaag naar het blad. ‘Het is gewoon wat vleespastei met haverbrood.’

De professor stak zijn wijsvinger in de lucht. ‘Een maaltijd die jij hebt klaargemaakt, zou ik nooit “gewoon” noemen.’

Martha’s wangen werden nog roder. Ze pakte de borden van het blad en zette ze op tafel.

James nam plaats aan tafel. De stoom kwam van de borden af en de heerlijke geur deed hem watertanden. ‘Dit ziet er verrukkelijk uit.’

De professor trok zijn stoel naar achter, maar bleef staan. ‘Dank je, Martha. Precies wat we nodig hebben op zo’n koude dag als deze.’

James keek vluchtig naar Martha. ‘Waarom neem je zelf geen bord en kom je bij ons zitten?’

Ze deed een stap achteruit. ‘Nee, ik heb nog heel veel werk te doen in huis. Eten jullie dit nu maar lekker op.’

‘We zouden je gezelschap op prijs stellen,’ merkte de professor op.

Ze lachte zacht. ‘Dat weet ik nog zo net niet. Na twee happen gaan jij en James vast stevig in discussie over wat jullie willen veranderen aan het vliegtuig.’

De professor lachte. ‘Ik denk dat je gelijk hebt, maar toch zouden we het fijn vinden om de maaltijd met jou te delen.’

Ze bekeek hem even en daarna verzachtte haar uitdrukking. ‘Voor vanavond ga ik een kip braden. Waarom komen jullie vanavond om zeven uur niet naar mij toe?’

De professor zette even grote ogen op. Daarna keek hij omlaag en wreef met zijn hand over de mouw van zijn jasje. ‘Het was niet mijn bedoeling om mezelf uit te nodigen voor het avondeten.’

James probeerde niet te lachen, maar vond het moeilijk zich te bedwingen. Martha voelde duidelijk steeds meer genegenheid voor de professor, maar die leek dat niet te zien of deed in ieder geval alsof. ‘Wat aardig dat je ons wilt uitnodigen Martha,’ zei James. ‘We zouden het fijn vinden om samen met jou te eten, nietwaar, professor?’

De oudere man knipperde een paar keer en knikte toen. ‘Eh, ja, natuurlijk. Dat klinkt geweldig.’

Martha’s ogen schitterden. ‘Om zeven uur dan?’

‘Ja. We zullen er zijn.’

‘Mooi zo. Ik zie jullie dan.’ Ze draaide zich om en liep parmantig met het blad in haar handen naar buiten.

James grinnikte toen hij haar zag weglopen. Nadat de deur weer dichtgeschoven was, keek hij over de tafel heen naar de professor. ‘Volgens mij is Martha gek op u.’

‘Kom nou toch. Wat een onzin. We kennen elkaar al sinds we klein waren.’

‘Des te meer reden voor haar om iets speciaals te voelen voor een vriend die ze al zo lang kent.’

De professor nam plaats in de stoel tegenover James en keek hem streng aan. ‘Laten we bidden.’

James gniffelde en boog zijn hoofd.

De professor vouwde zijn handen. ‘Hemelse Vader, wij danken U voor deze maaltijd en voor de handen die die hebben klaargemaakt. We danken U ervoor dat U James vandaag hebt beschermd en we vragen U om over ons te waken, terwijl we doorgaan met onze experimenten en testvluchten. U weet hoelang we hebben

gezwoged en hoe graag we ons doel willen bereiken. We vragen om Uw genade en steun van hen die ons zullen helpen op weg naar een geslaagde vlucht over het Kanaal. We danken U voor alles wat U voor ons hebt gedaan en alles wat U zult doen. In Jezus' Naam, amen.'

Het oprechte gebed van de professor raakte James op een manier die hij niet had verwacht. Hij haalde diep adem en liet de lucht langzaam weer ontsnappen. De professor had gelijk. James had vandaag gewond kunnen raken of dood kunnen zijn en zijn vliegtuig had geruïneerd kunnen zijn, maar hij was veilig geland met slechts een paar kleine beschadigingen die in een paar dagen gerepareerd konden worden. Meneer Grayson had boos kunnen zijn en erop kunnen staan dat ze Green Meadow zouden verlaten. In plaats daarvan had hij gevraagd hun werkplaats te mogen bezoeken en wilde hij zelfs iemand meebrengen die zou kunnen helpen om de problemen met de motor op te lossen.

Het was alsof het gebed van de professor al was verhoord. Misschien werd het tijd dat James zijn aandacht ging richten op de genade die hij al had ontvangen, in plaats van op zijn huidige problemen of de smet op zijn verleden.

Engeland, 1909. De rijke Isabella Grayson droomt van een baan als journaliste bij een van haar vaders kranten. Haar ouders zijn daar echter op tegen: zij willen dat ze met een aristocraat trouwt om de sociale status van hun familie te verhogen. Op een dag maakt luchtvaartpionier James Grant een noodlanding in de tuin van de familie Grayson. Net als haar vader is Isabella erg geïnteresseerd in de ontwikkelingen binnen de luchtvaart. Ze mag daarover een serie artikelen schrijven, op voorwaarde dat ze nog hetzelfde jaar een huwelijksaanzoek aanneemt. James wil graag Isabella's hart veroveren, maar hij weet dat haar ouders een huwelijk met hem niet zullen toestaan. Alleen als hij het klaarspeelt om met zijn vliegtuig als eerste het Kanaal over te steken, maakt hij misschien een kans...

Carrie Turansky's boeken zijn een must voor fans van kostuumdrama's. Eerder schreef ze de succesvolle serie *Highland Hall* en de roman *Terug naar Morningside Manor*.

'De onweerstaanbare mix van spanning en romantiek maakt *Tot aan de wolken* tot een genot om te lezen!'
– Melanie Dobson, auteur van *Het geheim van Chateau d'Epines* en *De tragedie van Ladenbrooke Manor*

'Dit verhaal is een van Turansky's beste!'
– Michelle Griep, auteur van *Dwars door het vuur*

ISBN 978 90 297 2753 2

9 789029 727532